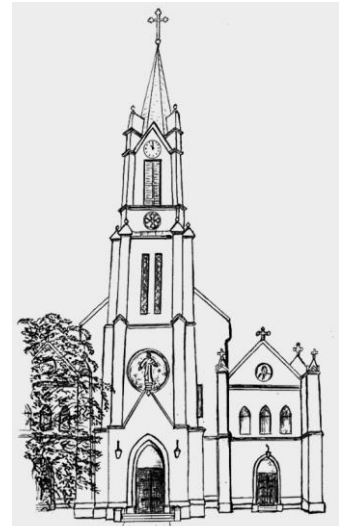

Főplébániai Hírlevél

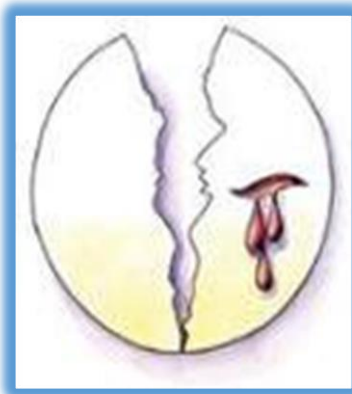
Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia lapja

2014. június 22. ÚRNAPJA

Jézus Szentséges Testének és Vérének ünnepe

Az én testen valóban étel, az én vérem valóban ital

Amikor az Egyház az Oltáriszentséget ünnepli, arra a nagy üdvözítő műre emlékezik, amelyből él: Jézus keresztáldozatára és föltámadására. Az ünneplő gyülekezetben nemcsak emléken és hitben van jelen Krisztus, hanem személyesen is. A vatikáni zsinat többféle igazi jelenlétről szól: a pap személyében, aki a misét bemutatja; az Isten igéjében; az imádkozó-éneklő közösségben; s főként testi-lelki emberségében és istenségében a Kenyér és Bor színe alatt. Maga a közösség is "Krisztus teste" lesz az Eucharisztia által, és az marad a szentségi közösségben Krisztussal és mindazokkal, akik ugyanazt a Kenyeret veszik.

Az egyház minden szentmisében az utolsó vacsora asztalához invitál minket Jézus meghagyása szerint: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Régi igénye azonban, hogy ennek az asztalnak ajándékát külön ünnepen köszönje meg Istennek. Történeti szempontból a nagycsütörtök volna erre a legalkalmasabb, de arra a nagypéntek árnyéka vetődik. Ezért a középkor a húsvéti időt és a Szentháromság vasárnapját követő csütörtökre tette az Oltáriszentség ünnepét. Újabban pedig az ezt követő vasárnapra került az Úrnappja.

Jézus nem azért lesz eledelünkké, hogy testi éhségünket csillapítsa. Még azt sem mondhatnánk, hogy „lelki éhségünk” kielégítése volna a célja. Táplálni akar. Meg akarja velünk osztani a saját életét: azt a szeretetet, amely minden tettében vezette. Megerősít egymás s önmagunk terhének elviselésére, részeltet a föltámadott élet öröméből. Annyiszor voltunk már Úrnappján szentmisén és körmeneten, de tudjuk-e, mi az eredete ennek az ünnepnek? Ha figyelmesen végigolvassuk a következő sorokat, akkor nem csupán a történetét ismerhetjük meg, hanem hitünk is megerősödhet az Eucharishtiában valószínűsítően jelenlévő Krisztusban!

1209-ben Lüttichi Szent Juliannának, (+1258) egy ágostonrendi apácának látomása volt: *megjelent neki a Hold, csodásan fénylett, de gömbölyű testéről egy darabka le volt törve. Miután hosszú időn át újra meg újra szemlélte ezt a látomást, csodálkozott nagyon, mert nem tudta, mit jelent. Végre egy alkalommal megkapta a magyarázatot: a Hold az egyházi évet jelképezi, amelyből hiányzik az Oltáriszentség ünnepe. Az Üdvözítő azt akarja, hogy Szent Testének és Vérének külön ünnepe legyen, a Szentháromság ünnepét követő csütörtökön.*

Erről a látomásáról azonban sokáig hallgatott. Csak 21 év múlva mondta el lelkiatyjának, aki jelentette ezt a lüttichi püspöknek. Törekvését támogatták még: Ugo de Thierry, a domonkosok tartományfőnöke és Pantaleon Jakab, a lüttichi főszerep. A Gondviselés akaratából ez a Pantaleon Jakab IV. Orbán néven pápa lett (1261-1264), megnyílt az út, hogy az egész Egyházra nézve kötelező legyen az Úrnappja. IV. Orbán azonban sokáig habozott, hiába kérte őt a lüttichi püspök

erre a lépésre. De a Gondviselés megint közbelépett egy 1263-ban történt csoda által, amelyet Rafaello is megfestett.

Egy, a Szent Péter sírjához zarándokló cseh pap nem messze Rómától szentmisét mutatott be a bolsenai Szent Krisztina templomban. Az átváltoztatás pillanatában kétségek gyötörték afelől, hogy a kenyér és a bor valóban Krisztus testvé és vérvé válik-e. Ekkor a pap megdöbbenve vette észre, hogy a megtört Szentostyából vércseppek hullottak a korporáléra. A nagy tisztelettel körülvelt ereklyét 1264. június 19-én átvitték Orvietoba, abba a városba, ahol éppen IV. Orbán pápa tartózkodott. *Ő hirdette ki Úrnapja ünnepét az 1264. szeptember 8-án kelt Transitus bullával*, melyben a Pünkösöd nyolcadát követő első csütörtökre tűzte ki Úrnapja megünneplését. A hagyomány szerint Aquinói Szent Tamás írta az ünnepre a liturgia szövegét. A szentmisében az átváltoztatástól kezdve Jézus teste és vére jelen van a kenyér és a bor színében. Ez a jelenlét megmarad, ezért őrizzük a Szentostyát a Tabernákulumban, és az örökmécs jelzi, hogy Jézus itt van velünk. Az Oltáriszentségben jelenlévő Jézusnak térdhajtással adunk tiszteletet.

IV. Orbán pápa hirtelen bekövetkezett halála miatt azonban a végleges rendelkezés csak 1312-ben készült el. Ennek ellenére Ebben a lelki és szellemileg is nehéz században hihetetlen erőforrást jelentett az Eucharisztia ezen kiemelkedő ünnepe.

Az ünnephez később kapcsolódott a körmenet is. Először csak kehelyben, illetve áldozatókehelyben viszik az Oltáriszentséget, később már szentségtartót készítenek különleges díszítésekkel. A barokk korban erősödött meg a körmenetek hagyománya, amely mind a mai napig

megmaradt. A középkori leírásokból világos, hogy a körmenet elsősorban áldó szertartás volt. Kivisszük Krisztust a templomból, hogy megvalljuk, ahogyan az énekben is elhangzik: *"Krisztus újra Földre szállott, vándorlásunk társa lett, mert szerette a világot, kenyérszínbe rejtezett."* Krisztus kilép a templomból, hogy érzékelhetővé tegye: mindennapjainkban is velünk akar lenni, meg akar áldani minket. A körmenet útvonalán négy oltárt (falun lombsátrat) építünk, van, ahol virágszőnyeget is készítenek, és mindegyiknél megállunk az Oltáriszentséggel, hogy a város vagy a falu négy körzetét, s ezen keresztül a földkerekség négy égtáját megáldja Krisztus. Voltaképpen azt a mozzanatot nagyítja fel a körmenet, ahogyan a szentség áldáskor a pap kezébe veszi a Legszentebbet, s ezzel a mozdulatával a szentségi áldásba belefoglalja nemcsak a jelenlevőket, hanem az otthon maradtakat, a betegeket, egész közösségünket, végső soron a egész földkerekséget. Maga Krisztus jelenik meg városunk északi, keleti, déli és nyugati végében, hogy megáldja azokat, s vele megáldja egész városunkat. Megjelenik evangéliuma által, és szentségi valóságában is. Fogadjuk imádatl és hálával áldását!

Biztosan nem tudjuk felfogni, megérteni Jézus láthatatlan, de mégis valóságos jelenlétét a kenyér és a bor színében, de itt nem az értés a legfontosabb, hanem a hit, a bizalom. Az Üdvözítő maga mondja: "Az én testem valóban étel, s az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, bennem marad és én őbenne... Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él." (Jn 6, 55-56.58) Ha Ő mondja, ez így van, higgyük el Neki, akkor is, ha nem értjük! Elég, ha Ő érti!

Katekumének vallomásai

Sokszor felmerül kérdésként, hogyan és miért jelentkezik egy felnőtt ember hittanulónak, és keresztkedik meg, vagy lesz elsőáldozó, bérmálkozó. Mindezt felnőtt fejjel. Ebben az évben eddig négy felnőtt férfi keresztkedett meg, és rajtuk kívül 11 felnőtt volt elsőáldozó templomunkban, két csoportban. Legutoljára most pünkösdkor lettek plébániánk teljes jogú tagjaivá 5-en. Az ő vallomásaikból álljon itt egy csokor:

Sári Beáta:

Most már végre én is a katolikus közösség tagja lehetek, akitől nagy szeretetet és örömet kaptam. A z első szentgyónásom után sokkal könnyebbnek éreztem a lelkem. Sőt édesanyámmal is közelebb kerültünk egymáshoz. Péterrel a jövőbeli párommal sok közös élményt szereztünk a hittanórákon. Úgy érzem jól megismertem a katolikus vallást és kultúráját is. Jó érzés, hogy a Szentlélek közelebb vezetett Istenhez.

Ruzsa Péter:

31 évesen történt most pünkösdkor az elsőáldozásom. Hiszem azt, hogy ez így volt számomra elrendelve. Sem előbb, sem utóbb nem kellett megtörténnie. Most kellett meghallanom az Úr hívó szavát. Eddig is hittem, a felsőbb – és egy – igazságban, avagy mindenható erőben és et most Jézusban találtam meg. Boldog vagyok, hogy mindez a katolikus egyházban manifesztálódott számomra. Felemelő érzés maga az egyház és maga

a templomban tartózkodás, imádkozás is. Jó szándékú embernek tartottam és tartom magam, és jó érzés, valahol ez ma is értéknek számít. azt viszont sajnálom, hogy manapság ez túl kevés helyen, közösségben tapasztalható meg.

Szántó Nikolett:

A hit nekem biztos lelki támaszt ad. Erőt ad a mindennapi gondok leküzdéséhez. A kapott tanítások pedig segítenek abban, hogy mindig arra törekedjek, helyesen és tisztességesen éljem az életemet. Szeretném majd gyermekeimet is ebben a hitben, a katolikus hitvallás szerint felnevelni.

Varga Zoltán:

A hit nekem erőt ad a mindennapokhoz, hogy helyesen cselekedjek és szeresem embertársaimat. azt várom a hittől, hogy még jobban le tudjam küzdeni a bennem levő negatív gondolatokat és negatív érzéseket.

Ghira Dorottya:

Én a párom révén jártam végi velem a katekumenátust. Régen kereszteltek meg, és voltam elsőáldozó, de így is teljesen új élményt adott a pünkösdvasárnapi felnőtt elsőáldozás. Nagyon örülök, hogy választott párom is részesült a szentségekben, így most már ő is az Egyház tagjává vált. Remélem jó példával fogok előtte járni, és Isten segítségével a házasság szentségére is sikeresen fel fogunk együtt készülni.

Udvary Balázs:

Most keresztelkedtem. A hit és a keresztség megnyugvást ad nekem, és válaszokat ad nagy kérdéseimre. A létezés miértjét nem kell tovább keresnem, mert megtaláltam. Az egyháztól segítséget várok, ha bajba kerülök. Istentől azt kérem, hogy segítsen életem során. A vallás azt nyújtja nekem, hogy tudjak kihez fordulni, olyan dolgokkal kapcsolatban is, amikkel másokhoz nem is tudok.

Kovács Péter:

Kisgyermekkoromban kereszteltek meg, de nem jártam hittanra. Ezért 2014 év elején elhatároztam, hogy én is templomba és plébániára fogok járni. Minden hétvégén jöttem szentmisére, és olyan érzések fogtak el, mint még soha azelőtt.

Horváth Zoltán plébános úrral egy véletlen folytán találkoztam össze: Éppen ünnepeltem január közepén a félévi sikeres vizsgáimat. Ezért a facebookra kitettem egy képet egy doboz sörről, „jól megérdemelt félévi jutalmam” címmel. Zoli atya pedig ismeretlenül is hozzászólt. Azt írta hozzászólásában: „Hogyha erre látogatsz, tőlem is kaphatsz egy jutalom sört.” Utána chat-en keresztül folyt a kommunikáció.

Én: Atyám, merre kell ellátogatnom a sörért atyám?
Zoli atya: „A plébániára.”

El is mentem, és nagyon jó eszmecserét folytattunk. Nem kaptam sört ugyan, de nagyon sok lelki táplálékot és gondolkodnivalót. Ezután az atya a hittanórákra is elhívott. Így kerültem a plébániára. Az elsőáldozás előtt napom volt az első szentgyónásom.. Megjegyzem, hogy nagyon jó volt megszabadulni bűneimtől, és jó érzés volt a feloldozás szavait hallani. Az eukarisztiában való részesülésemkor végre találkozhattam Jézus Krisztussal, mely nagyon jó biztonságérzetet adott. Mit kaptam az egyháztól?

6 rövid hónap leforgása alatt kaptam: lelki békét, tanulni és gondolkodni valót, a felekezeti közösség rokonszenvét, szeretetet. Jézussal való találkozás élményét, boldogságot és barátságot. Úgy érzem, hogy azt, amit a szentmisében kapok, máshol nem kapom meg. Nagyon hálás vagyok. Ezért is szeretném elmondani, hogyha bármiben is tudom segíteni plébániánkat, de akár az egész katolikus egyházat, akkor ezt szeretettel fogom megtenni.

„Dicsőség a magasságban Istennek!”

A kereszténynek nem az a legfontosabb ismertetőjele, hogy csinál valamit, például jócselekedeteket hajt végre, hanem az, hogy boldog! Jézus az élet kenyere. Jézus vére által megváltást nyertél, lelki növekedésed érdekében pedig táplálkoznod kell Jézusról. Ő majd az Atya színe elé állít, amikor munkáját befejezte rajtad. Ne tölts az időt azzal más adalékok és ételkiegészítők után nézz, mert ilyenek nincsenek. Tápláld lelked az Úrral! Legyen jó étvágyad! Jézus a mennyei kenyér, ez az egyedüli eledel, ami a naponkénti erőt és a továbbhaladáshoz szükséges

Ferenc pápa mondta csütörtökön, Úrnapján:” Ha körülnézünk, észrevevesszük, hogy igen nagy kínálat van olyan ételből, mely nem az Úrtól ered, és amely látszólag nagyobb meglepedést ad. Vannak, akik pénzzel, mások sikerrel és hiábavalóságokkal, ismét mások hatalommal és göggel táplálkoznak. De olyan ételt, amely valóban táplál és amely jóllakat, csak az Úr ad nekünk. Almodhatunk tehát olyan eledelről, amiért a zsidók siránkoztak a pusztában: a húsert és a hagymáért, amit Egyiptomban ettek, persze közben elfelejtették, hogy ezeket az ételeket a rabszolgaság asztalánál fogyasztották el. Ezek a kísértés pillanataiban felmerülhetnek, de ez egy beteg, válogatós emlékezet. Rabszolga-emlékezet és nem szabad.”

Székfoglaló

Aki elsétál az épülő új plébánia épülete előtt, örömmel tapasztalhatja, hogy az ígéretések helyett most már valóban építkezés folyik. Az új vállalkozó az előző hibáit kijavítva, jó minőségben, tempósan dolgozik. Az augusztus végi átadás valószínűleg tünik.

Valószínűleg szeptemberben helyükre kerülhetnek az adományaitokból vásárolt székek. A végső kiválasztás során nem a képről megismert karfás szék mellett döntöttünk. Több plébános javaslatára Zoltán atyával és Attilával elmentünk Zsámbékra, egy magyar céghez. Itt kiválasztottunk egy erős, strapabíró, 10 darabig rakásolható, ugyanakkor igen tetszetős széket. A padló színéhez igazodó homokszínű kárpittal, sötétbarna acélvázal mutatós lesz a 130 szék a nagyteremben.

Ekkor úgy jártunk, mint ahogy az ismert gyerekdal szövege mondja: „... mégis van egy félpénzem”. Az udvari rendezvényekre gondolva a cég kínálatából megrendeltünk 24 garnitúra sörasztalt paddal. Színük és méretük nem a megszokott. Nagyon elegánsak. A fém lábak beige színűek, a szokásos 50 cm helyett 70 cm széles lapok pedig dió színűek. Ahogy a dalban is többször szól a refrén, még most is maradt félpénzünk. A cég ajánlatából az ünnepi ebédlőbe is tudtunk 20 darab nagyon szép fa széket vásárolni. Színviláguk tökéletesen igazodik a régi plébánia felújított tálalószekrényeihez.

Ekkor már eljutottunk az utolsó refrénhez: „elfogyott a félpénzem!”

Hála adományaitoknak ennyi mindennel gazdagodik új plébániánk.

Úgy gondolom, aki befizetett egy székre, vagy szerényebb összeggel hozzájárult, az sokkal többet tett, mint ami a cikkem címében szerepel.

Többről van itt szó, mint megvásárolt helyekről. Az új plébánia ne csak a plébánosunk otthona legyen, hanem egész hívő közösségünk érezze magáénak. Találjanak otthonra az imacsoportok, a kismamák, a nyugdíjasok. Haza járjanak hittanosaink, ovisaink. A lelkigyakorlatokra, rendezvényekre szóló hívásokat úgy halljátok meg, hogy azok nekünk szólnak, és a MI plébániánkra hívnak.

Készüljön egyházközösségünk a székfoglalóra, hogy mindenki találja meg a helyét az új plébánián! Pozsgay György

Köszönet:

Szeretnénk köszönetet mondani minden adakozónak, aki hozzájárult az új székek vásárlásához. Eddig 2,5 millió Ft gyűlt össze. Továbbra is várjuk az adományokat az új plébánia egyéb új berendezéseire! A nagytermi székek mellett futotta az adományokból a díszterem székeire, és a rendezvényekhez sörasztal-sörpadokra megvásárlására is!

Plébánia avatás:

Az épülő új plébánia avatási ünnepe a templombúcsú ünnepére terveződik. Dr. Erdő Péter bíboros atyát hívtuk az augusztus 24-i búcsú 10 órás szentmisére, majd a misét követően avatnánk fel az új plébániát. Az avatási ünnepség utáni napokban kezdődne a beköltözés, berendezés hosszú folyamata. Október 5-12 között egy belakási, beüzemelési hete szeretnénk megvalósítani.

Egy missziót tartani. Minden napra, egy-egy korábban itt szolgálatot tevő atyát meghívni, és közreműködésével egy-egy termet, szobát átadni, élővé tenni. Ez a terv. Imádkozzunk, hogy meg is valósuljon!

Ahogy a márciusi költözködésben igen sokan segítettek, ekkor is kell majd sok-sok segítő kéz, szeptemberben. Az új hittanévet már az új plébánián szeretnénk kezdeni.

Nyári szünet:

A nyár folyamán nem csak a hitoktatás szünetel, de a péntekenkénti egész napos szentségimádás is a sekrestyében. Legközelebb augusztus 22-én, pénteken lesz egész napos szentségimádás, majd ezt követően péntekenként.

Gyóntatás: Kádas atya továbbra is gyóntat a 9 órás misék alatt. Viszont a 11-es misék alatt nyáron nem lesz gyóntatás. Lehet gyónni szombat és vasárnap az esti misék előtt, és bármikor, ha valaki mise előtt ezt kéri, de külön jelentkezéssel egyéb időpontban is a plébános atyánál!

Főplébánia Hírlevél. Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia időszaki lapja.. Megjelent 400 példányban. Szerkesztette Horváth Zoltán plébános